

Un dezertor-criminal pe tronul României - Carol al II-lea

Prof. dr. Gică Manole 14 Ianuarie 2012

Despre carol al II-lea, fostul rege al României, se spun lucruri rezonabile în ultima vreme: om de cultură, slăbiciuni firești, responsabilitate în guvernare, patriotism etc. Realitatea este „ușor” diferită. În septembrie 1918 a părăsit comanda regimentului s-a îmbrăcat în uniformă germană și nu s-a oprit decât la Odesa, unde s-a căsătorit cu Zizi Lambrino. Desigur, în orice țară din lume, Carol al II-lea ar fi fost acuzat, judecat și condamnat, pentru dezertare și trădare de patrie. A fost iertat. În zadar a spus generalul Alexandru Averescu că individul merită să fie supus Legii marțiale. I s-au dat 70 de zile de arest, la mănăstirea Horaița, unde, pentru a i se alina „suferința”, individului i s-au permis chefuri peste chefuri, întâlniri cu femei etc. Iar ceva mai târziu, după ce este forțat să renunțe la „aleasa” inimii, tot pentru a „uita”, este trimis de maică-sa, regina Maria, într-o călătorie în jurul lumii. Evident, pe banii statului român.

În ciuda unei stări de fapt de netăgăduit, și cu puține excepții, Carol al II-lea este apreciat ca un monarh constituțional, ca un conducător în care, România veche a atins culmea dezvoltării; ca iubitor de cultură, ca patron al artelor și al frumosului! Ca și Nero. Carol al II-lea fusese considerat nedemn de tronul României de însăși mama sa, Maria. Nu mă voi referi la viața lui personală și de foamea lui de femei. A fost opțiunea lui. Nu o discut și nici n-o condamnm. Se spune că Mihail Kogălniceanu a avut peste 700 de amante, dar a rămas ca un stâlp trainic în istoria noastră. Pe individ îl comentez în funcție de ce a făcut cu imensa putere avută, pentru binele sau răul României, în cei zece ani „glorioși” de domnie, ani în care Carol al II-lea, n-a respectat nimic. Orice lege a fost încălcată. Constituția din 1923, de care se face atâta caz, a fost literă moartă. Pe el l-au interesat doar banii și, după ce a cunoscut-o pe Elena Lupescu, „Duduia”, în 1924. Nu cred ca România să fi avut vreodată în fruntea sa un individ așa de nociv. Puterea lui reală a fost totală. Carol al II-lea, deși se face vinovat de execuția a sute de români nevinovați, nu va păți nimic. Iar moartea îl va găsi în patul său și lângă ultima lui mare „iubire”, Duduia! Încă nu-mi pot stăpâni mânia când știu că nu s-a găsit, și pentru el, un pluton de execuție, în 1940, după ce Ion Antonescu, la cererea partidelor politice l-a obligat să abdice în favoare fiului său, Mihai și că a scăpat de ambuscada legionarilor, de la Timișoara.

Ion Antonescu a fost un om de mare onoare. Dacă își dădea cuvântul, nu-l călca niciodată. A fost, un om dintr-o specie necunoscută sau foarte rară la români. Atunci când negocia, cu Carol al II-lea, condițiile abdicării de la tron, regele a cerut garantarea vieții lui, a Duduii și a anturajului său. Generalul a acceptat, și rău a procedat. Față de un ticălos, mai ales dacă îl

știi vinovat principal de prăbușirea unui stat, a unui neam, este o mare copilărie să-ți ții cuvântul. Iar Carol al II-lea se făcuse vinovat de crime față de oameni, față de România și față de Dumnezeu. Cu toate acestea n-a fost tras la răspundere. A părăsit țara ca un câine, alungat și urmărit de legionari până la frontiera cu Iugoslavia. După peripeții și refuzuri de a fi primit de multe state, a fost acceptat în Portugalia, unde avea o bunică. Până la urmă, a reușit să părăsească Europa în toamna lui 1940, iar când ajunge în Caraibe, la braț cu Duduia, în ținută lejeră, tropicală declară reporterilor: „Domnilor, sunt fericit că mă aflu de această parte a Atlanticului”. Spunea așa ceva când țara peste care domnise ca un satrap fusese rănită de moarte, agoniza fără speranță în urma capitulărilor rușinoase din vara lui 1940. Nici o tresărire de durere, nici o umbră de amărăciune pentru poporul „său” de a căruia cădere, el însuși, era vinovatul cel mare, de necontestat. Ba, mai mult, în josnicele sale „Însemnări” acuză poporul român de ingratitudine față de el, că, după câte sacrificii, după câtă muncă pe altarul patriei a făcut, iată ce răsplăta a primit! În zadar s-a chinuit Carol I să facă om din el. Nu a putut fi chiar dacă aparține unei familii regale, mai ales, cu sângele lui așa de amestecat. Dintr-un ghiveci genetic nu putea ieși nimic bun. Carol al II-lea avea sânge aparținând mai multor neamuri: german, rusesc, portughez, englezesc etc., asemenea lui Lenin, o altă corcitură.

Este greu de înțeles cum, indivizi fără nici un Dumnezeu, fără nimic sfânt, sunt lăsați să acceadă în fruntea unor state. Când Hitler își exterioriza ura viscerală față de Tratatul de pace de la Versailles, la începuturile sale, mulți priveau la el ca la un spectacol grotesc, fiind siguri că nu va putea ajunge vreodată în fruntea Germaniei. Numai că răul se ascunde în spatele elocvenței acaparatoare, cu viclenie; își camuflează setea de sânge, ura. Lenin, un hibrid etnic (rus, suedez, evreu etc.), ca și Carol al II-lea, s-a căznit zeci de ani să-și convingă semenii cât de mult urăște nedreptatea și cât de mult iubește, el, oamenii și soarta lor. Și după ce, împreună cu Troțki, dă lovitură de stat, în noiembrie 1917, aruncă premeditat, Rusia, într-un haos fără echivalent în istorie. Și-a scos masca de om și a devenit fiară. „În numele revoluției proletare și al dreptății - țipa el - nu vom avea nici un pic de milă față de cei ce sunt împotriva poporului!” Numai că tocmai poporul pe care îl iubea, chipurile, a fost supus exterminării. Înfîntăză Ceka și-i ordonă lui Felix Dzerjinski să fie fără milă, să împuște pe oricine, fără judecată, chiar și pentru un simplu gest de nesupunere. Milioane de oameni vor fi, astfel, uciși. Iar Lenin este descris ca un mare personaj al istoriei. Eu, născut în aceeași zi cu el, în anii liceului, captiv propagandei oficiale, de ziua mea, mă gândeam cu dragoste la Lenin, ca la omul care încercase (reușise parțial) să aducă „raiul dreptății pe pământ”. Când citeam că Lenin este omul pe care îl iubesc milioane de oameni (Geo Bogza), sufletul vibra de emoție și recunoștință! Așa și Carol al II-lea. În „Însemnările mele”, „În zodia Satanei” face o apologie nerușinată propriei persoane, vrea să ne demonstreze ce nobile intenții a avut și cât efort a depus în direcția binelui pentru toți. Știu că politicienii au fost, sunt și vor fi oameni fără Dumnezeu, că politica însăși, departe de a fi „arta posibilului”, este cinică, dar mai sunt și excepții ce confirmă regula. Spuneam că sistemele politice moderne, societățile moderne ar trebui să se asigure că în fruntea lor nu vor ajunge impostori, oameni care nu cred în nimic altceva, decât în propriul interes. România, zisă Mare, nu avea cum să se apere de așa ceva, deoarece sistemul său politic, în ciuda fațadei oficiale, era cangrenat, otrăvit. Hoția, cinismul, afacerile pe banii statului, în România, atunci, ca și acum, erau la ele acasă.

Când privesc harta țării mele de atunci, pe lângă o bucurie tristă, nu-mi pot ascunde sentimente puternice de revoltă. Ce frumoasă erai tu, România mea! Cât de mulți fii și-au dat viața ca tu să apari, miraculos, pe harta lumii! Și ce harnic popor aveai! Și cât de mult credea el în Dumnezeu și în destinul tău. Privirea nu se mai satură privindu-ți hotarul din est. Iată, Nistrul, după care tu ai plăns cu amar, decenii, cum șerpuiește spre mare... Apele lui izbesc vechile cetăți goptindu-le că le va păzi veșnic, că nu le va părăsi. Iată, Hotinul cum stă tare, în nord-est, ca semn al dreptății împlinite. Iar Marea cea Mare, deși i se spune neagră, niciodată n-a fost mai generoasă cu țărnicurile tale. Iată-ți pământurile tale, toate, adunate sub un cer numai al tău. Și Banatul e al tău, dar pentru că aliații din război nu au vrut să-ți țină cuvântul, l-ai împărțit cu sârbii. Iată, Maramureșul tău dacic revenit ție, nu tot, o parte lăsând-o vecinei noi și bune, Cehoslovacia. Așa stă bine neamurilor nobile, în istorie: să fie generoase cu străinii, dar și cu vecinii. Numai că tu, Românie, ai avut vecini care te-au călcat în picioare fără milă, te-au palmuit, robindu-te. Amarnic ai mai suferit tu, România mea cea frumoasă și nobilă! Vecini veniți din Asia ți-au spart porțile și ți-au intrat în casă, stând cu picioarele pe însăși inima ta, veac după veac, și dacă unii dintre fiii tăi aveau curajul să protesteze erau culcați la pământ, fără milă. Dacă nu, erau ridicați în spânzurații la care aceiași nobili fii ai tăi mergeau fluierând. Așa a lăsat scris un om al lui Dumnezeu, un suedez, din Upsalla. Că a văzut fii de-ai tăi mergând la spânzurații fluierând, veseli. Păgânul din Asia, și care se credea buricul pământului, renunțase să-i mai tragă în țepă; le făcea un mare „bine”, îi spânzura! Iar moartea dată de laț erau mai rapidă. Iată de ce erau veseli fiii tăi, Românie tăcută și sfântă. De ce nu vorbești tu, ca să ne spui toate durerile tale vechi și noi? Vorbești, dar nu-ți auzim glasul... Așa! Te-ai săturat, ca și prințul danez, de vorbe, vorbe, vorbe... Ești mahnită, iar tristețea ta, spui, nu are leac. Te înțeleg, patria mea cea veche și pierdută. Cum să mai ai puterea de a zâmbi când ai văzut atâta jertfă pentru învierea ta din morți, iar odată ridicată în picioare ai început să fii murdărită, scuipată, mințită, furată, disprețuită, ignorată, trădată?

Carol al II-lea, de dragul propriei persoane, doar ca să ocupe și să păstreze puterea, a devenit sperjur. A mințit toată viața sa urâtă. I-a spus lui Iuliu Maniu, în 1930, că n-o va aduce în țară, pe Duduia. Nici n-a dat bine lovitură de stat din 8 iunie 1930, că a și instalat-o la Pelișor. Zece ani de zile, alături de rege, România Mare a avut drept „regină” o prostituată cu acte în regulă. Ea făcea și desfăcea guverne. Zilnic, Orient-Express-ul îi aducea câte o nouă toaletă de la Paris. Miniștri, generali, savanți se înghesuiau să-i pupe mâna. Singurul care a a sfidat-o, ignorând-o, a fost generalul Antonescu, sfidare care era să-l coste viața. Deși înșelat cu toți cei din anturajul său, Carol al II-lea a fost posedat de Elena Lupescu până la moarte. Nu poate fi vorba de dragoste. Asemănători în structura lor intimă, ei au stors România Mare de toate energiile. „Bacșișuri” de sute de milioane erau aduse sub formă de cadouri regelui, mincinos, ordinar, laș, dar și criminal. Ionel Brătianu a înțeles încă din tinerețea lui că acest ticălos, dacă ajunge rege, poate să facă un rău imens României. L-a urmărit, pas cu pas, prinzându-l furând din banii statului (zeci de milioane), cu ocazia cumpărării unor avioane (afacerea Focker). L-a simțit că n-are nici un pic de onoare, ca om, făcând tot posibilul să-l îndepărteze de o posibilă urcare a nelegiuitului pe tron. Iar ticălosul, prins cu mâța-n sac, fuge din țară, iarși, și o altă „aleasă” a inimii, Duduia. Renunță la tron, își schimbă numele într-unul grotesc, Carol Caraiman și trăiește lângă Paris, cu un venit anual ce ar fi asigurat pâinea la sute de familii. Dacă Ionel Brătianu n-ar fi fost asasinat de N.K.V.D., în 1927, și ar fi trăit până spre anii '40 (fapt cu totul posibil), Carol al II-lea n-ar mai fi revenit în țară, nu s-ar mai fi urcat pe tronul României. Iar România ar fi fost scutită de unul dintre cei mai ticăloși așa-zisi conducători pe care i-a avut vreodată.

Se afirmă că legionarii l-au împușcat pe I. G. Duca, la Sinaia, crima Nicadorilor fiind prezentată ca una odioasă. Nu se recunoaște însă că autorul moral al uciderii celor doi prim miniștri - li se pot adăuga încă două mari personalități, Gheorghe Argeșeanu și Nicolae Iorga - a fost Carol al II-lea. I. G. Duca acceptă un târg politic pus la cale de Nicolae Titulescu: în schimbul postului de șef al guvernului, scoaterea „Gărzii de Fier” în afara legii, pentru că așa vroia masoneria vest-europeană. Duca n-a luat în seamă abuzul la care a fost împins. Și-a asumat un risc, pentru care a plătit cu viața. În decembrie 1933, legionarii erau constituiți într-un partid legal, reprezentat în Parlament, iar

legalizarea sa a fost un act profund anticonstituțional. Însăși chemarea lui I. G. Duca, de către rege, pe 30 decembrie 1933, la Peleș, a avut rostul de a-i scoate pe acesta în bătaia gloanțelor. Atunci când cei trei legionari s-au urcat în tren, cu direcția Sinaia, Mihail Moruzov, șeful serviciilor secrete, i-a telefonat lui Carol, aflat la Peleș, că legionarii au trimis un comando să-l împuște pe primul ministru. „Mai știe cineva?” a întrebă Carol al II-lea, „Doar tu? Ei bine, tac! Nu spune nimănui ceea ce știi”. Asasinul moral al lui I. G. Duca este Carol al II-lea, nu Nicadorii. Regele îl ura pe Duca din mai multe motive: întâi din cauza unei declarații a acestuia după care, mai degrabă și-ar tăia mâna decât să i-o întindă aventurierului (se pare, cu ocazia „glorioasei” restaurații din iunie, 1930). Al doilea, I. G. Duca avea spre păstrare, după moartea lui Ionel Brătianu (noiembrie 1927) documente ce-l dovedeau pe Carol al II-lea ca hoț (afacerea Focker). Nu este vorba de nici o speculație, ci un adevăr. Subliniez că, imediat după ce a fost împușcat de Caranica și Belimace, pe peronul gării Sinaia, cheia de la seiful cu documente, de acasă, al lui I. G. Duca, cheia de care rafinatul om politic nu se despărțea niciodată, a dispărut. A doua zi, ușa seifului a fost găsită deschisă!

Armand Călinescu a fost brațul înarmat al lui Carol al II-lea. S-a folosit de toată greutatea instituțiilor statale românești pentru a-i prizoni pe legionari. Uciderea lui Corneliu Zelea Codreanu și a încă 13 căpetenii legionare, toți oameni valoroși, de elită, în noiembrie 1938, a fost ordonată de rege, Armand Călinescu executând-o, împușcarea sa, la 21 septembrie 1939, era așteptată de el. Nu-și făcea iluzii, știa că a ucis oameni nevinovați. Comandoul care l-a ucis pe Călinescu a făcut dreptate. Acel oameni n-au fost niște ucigași oarecare. După ce l-au lichidat pe Călinescu, puteau să fugă cu ușurință. N-au făcut-o! Au pătruns în clădirea radioului, au anunțat vestea țării, lăsându-se prinși și executați, chiar pe locul unde fusese împușcat Armand Călinescu. Nu așa procedează niște ucigași de meserie. Ucigașii lui Barbu Catargiu (iunie 1862) nu se cunosc nici astăzi, la fel cei care l-au asasinat, la Dallas, pe J. F. Kennedy. Omorările celor care l-au împușcat pe Armand Călinescu nu l-a săturat de sânge pe Carol al II-lea. Își pune o slugă drept prim-ministru, Gheorghe Argeșeanu (Ghiță Militaru), pentru o săptămână, care tot la ordinele lui, ordonă să fie împușcați peste 300 de lideri legionari din cele 72 de județe ale României Mari. Aceasta era România „democratică” interbelică: statul devenise agresor și ucigaș ai propriilor cetățeni. Și Ghiță Militaru va plăti pentru servilismul și cruzimea sa. În noaptea de 27 noiembrie 1940, când „Garda de Fier” conducea România, nu cea Mare, ci una mutilată - fără Basarabia, Nordul Bucovinei, Herța, Cadrilater și nord-vestul Transilvaniei - împreună cu generalul Ion Antonescu, toți cei 64 de înalți demnitari și funcționari care își murdăriseră mâinile, ucidând sute de cetățeni români nevinovați, au fost fi ucși, la Jilava, de legionari, răzbumare pentru abuzurile și fărâdelegile comise. Numai Carol al II-lea nu va plăti, el marele și singurul vinovat de toate aceste crime amintite, ca și de prăbușirea, fără onoare, a României Mari, în rușinoasa, dar dramatica vară a anului 1940.

Despre legionari au fost impuse imagini deformate, voit mincinoase, au fost diabolizări. Au fost prezentați drept ucigași de meserie și trădători de țară. Cât de violenți au fost și câtă nenorocire au adus ei peste România! Legionarii și fondatorul acestei mișcări politice naționale, Corneliu Zelea Codreanu, și-au iubit cu patimă țara. Au fost cinstiți și curați atât față de țară, cât și față de Dumnezeu. Vina lor a fost doar că nu s-au ascuns după vorbe. Au fost deschiși și ce gândeau, aceea spuneau. Garda de Fier a fost o mișcare de masă, pornită din rândul unor intelectuali de mare valoare și de înaltă ținută morală, revoltați de hoția tuturor politicienilor de minciunile lor. Urau necinstea și pe cei ce-și băteau joc de națiune. Voiau o Românie curată moral și care să aparțină românilor, nu alienilor. Mari oameni de cultură au fost sau au simpatizat cu legionarii: P. P. Panaitescu, E. Cioran, Gh. Brătianu, M. Eliade, Nae Ionescu, Petre Țuțea ș. a. Conflictul dintre Carol al II-lea și Garda de Fier a fost inevitabil. Carol al II-lea nu putea fi acceptat de către oameni ce credeau în onoare și în Dumnezeu. Garda de Fier vroia ca România să fie curățată de gunoii care îi murdărea, până la desfigurare chipul, iar vinovat de toate era însuși capul statului. El era hoțul cel mare, având lângă el, nu jumătatea, ci stăpâna de necontestat, o femeie de condiții morale îndoielnice, Elena Wolf-Lupescu. Nu Carol al II-lea a fost cel ce a condus România în cei zece ani rușinoși, ci Duduia. Ea a fost adevărata „soverană” a României, Teodora românilor. La fel ca și soția lui Iustinian, controlându-și amantul, Duduia controla și țara, numai că Teodora îi era soție celui ce a avut ambiția să încerce refacerea imperiului roman, pe când cei doi din fruntea României Mari, au avut un singur scop: cum să pună bani deoparte pentru zile negre. Să fure, adică, plasând în străinătate uriașe sume de bani, și nu numai. Carol al II-lea nu s-a sfiit să scoată din țară, în secret, lingouri de aur, din rezerva Băncii României, încălcând, premeditat, legile statului român. Cine are puterea de a citi „Jurnalul” lui Carol va fi izbit de josnicia preocupărilor sale. Jocul de cărți și filme, vânători și, evident, grija față de Duduia. „Vai, Duduii i-a fost rău nu s-a sculat din pat decât pe la ora 16.00! Vai, cât de mult o iubesc, eu, și cât de preocupat sunt de soarta sa! ”.

După ce a dat lovitură de stat, a doua, în februarie 1938, instaurându-și, legalizându-și o dictatură reală, nu formală, s-a pus pe furat în voie. El era Alfa și Omega. El numea guvernele, și stabilea toate funcțiile în stat. El era „Fratele cel Mare”, iar slugi interesate s-au găsit cu duimul, (unii, oameni de mare valoare morală/intelectuală) pe care i-a înghesuit într-un Consiliu de Coroană, lipsit de orice putere politică reală. Dar ce mândri și plini de sine erau domnii ce-l compuneau! Câtă importanță își dădeau! Se credeau adevărați senatori romani, nu cei din vremea imperiului, ci ai Republicii. Cum se mai împănau, ei, în uniformele lor! Iar ticălosul îi lăsa în voie, să-și dea în petic, să se creadă importanți. Cum se ivea la orizont o primejdie pentru țară, cum regele își aduna slugile din Consiliul de Coroană. Și dă-i dezbateri! Și dă-i cu părerea cum o fi mai bine, așa sau așa? Carol al II-lea a fost un adevărat dictator în toți cei 10 ani, nu doar în ultimii doi și jumătate. N-a ținut cont de nici o părere, (în afara Duduii, desigur), de nici un interes național, de nici un principiu, fie el politic, moral, religios. Cu atât mai mult după ce-și aruncă masca de rege constituțional, iar Istrate Micescu îi pune în brațe o Constituție ce îi conferea o putere reală, asemănătoare cu a lui Hitler și Stalin. Atunci când Stalin și Hitler somează România să cedeze teritorii din trupul țării (iunie-august 1940), Carol al II-lea, deși avea singur responsabilitatea refuzării sau acceptării ultimatumurilor, se ascunde, ca un laș ce era, în spatele Consiliilor de Coroană. Dacă a cedat la amenințările celor doi tirani sanguinari, vina nu-i aparține! Consiliile de Coroană sunt vinovate, ele au hotărât capitularea fără luptă! El ar fi vrut să lupte, pentru brazda strămoșească, până la moarte, dar Consilierii săi regali nu l-au lăsat! În acest sens notează el în „Jurnalul” său infam. Că tare ar fi vrut să lupte cu rușii, pe Nistru, pe „linia” Carol, dar, nu-i așa, sfetnicii cei răi și lași n-au vrut! Carol al II-lea este singurul și cel mai mare vinovat de dezastrul rușinos al României din 1940. Dacă am fi luptat, desigur, am fi fost striviți și statul desființat. Ar fi fost o soluție eroică. Nu am mai fi fost percepuți ca un popor ce renunță la drepturile sale așa de ușor. Numai eu știu câți români din Basarabia și nordul Bucovinei mi-au reproșat acest lucru. Că de ce n-am avut curajul să ne batem, în 1940, că prea ușor i-am dat pe mâna rușilor. Da, dar o Românie care murea în luptă l-ar fi obligat pe Carol să fugă de pe tron. Or, el doar tronul, puterea a dorit toată viața lui urâtă. Indiferent de spusele sale, pe aiurea, și de renunțările la moștenire din decenii trei ai secolului XX. Că doar puterea l-a interesat, nu încapă îndoială, iar exemplul care urmează îmi întărește convingerea. Așa, după ce rușii ocupă din nou Basarabia și pământurile noastre din nord-est, după ce ocupă actualul județ Botoșani (martie 1944), Carol al II-lea, aflat, pe atunci, în Mexic, îl contactează pe ambasadorul lui Stalin de acolo, Umanski, punându-se la dispoziția Uniunii Sovietice. El era gata să colaboreze cu rușii dacă aceștia îl sprijină să revină pe tron. Vroia să-și instaleze Cartierul general la Botoșani, dând o mână de ajutor rușilor în „eliberarea” mai grabnică a României. O clipă, doar o clipă, ideea a surăs dictatorului de la Kremlin. Ușor se poate bănuie că încercături, câte greutăți ar fi provocat țării dacă o asemenea intenție s-ar fi concretizat.

Vorbeam de legionari, despre conflictul lor cu Carol al II-lea și despre diabolizarea lor. Confruntarea cu Garda de Fier, Carol al II-lea a provocat-o. Folosindu-se de postura sa, a ordonat instituțiilor statului să-i prigonească pe oamenii lui Codreanu, să-i ucidă fără milă și vinovăție. Garda doar s-a apărat, a reacționat la agresiunea statului român. Legionarii sunt încă percepuți drept îngerii negri ai istoriei românilor. Iar românii, opinia publică, și-a însușit clișeul: legionar = criminal. De ce sunt înțeleși legionarii atât de greșit? Ei n-au ucis oameni tocmai nevinovați, ci, au făcut dreptate. Corneliu Zelea Codreanu, atunci când l-a împușcat pe Manci, prefectul poliției din Iași, în 1924, a făcut-o în legitimă apărare. Manci se pregătea să-l împuște, pe la spate, pe treptele tribunalului, iar Codreanu a fost mai rapid. Dacă ar fi fost un criminal periculos de ce tribunalele României Mari nu l-au găsit vinovat? De ce românii l-au trimis în Parlament? De ce milioane de oameni sprijineau Mișcarea Legionară? De ce Antonescu și Iuliu Maniu, au negociat cu el posibile alianțe? Chiar dușmanul de moarte al lui Codreanu, ca și al României Mari, Carol al II-lea, i-a căutat „prietenia” și alianța. Codreanu a refuzat avansurile regelui fiind sigur că va avea sprijinul națiunii. Legionarii sunt percepuți ca cei mai periculoși români ai secolului XX. Justiție românească n-ar fi luat nici o măsură împotriva celor 64 de la Jilava, în ciuda celor susținute posterior de generalul Ion Antonescu. I-au mai ucis, apoi, pe Mihail Stelescu, un contestatar al lui Codreanu. Dej nu s-a descolorosit de Foris și Pătrășcanu prin crimă? Hitler nu l-a lichidat pe Röhm? Stalin nu și-a măcelărit prietenii, de la Troțki la Buharin? Ce li se mai impută legionarilor? Că au ucis circa 100 de evrei cu ocazia rebeliunii lor împotriva generalului Antonescu (ianuarie 1941) și uciderea lui Nicolae Iorga. Marele cărturar a plătit cu viața. Carol al II-lea s-a folosit de el, l-a arestat pe Corneliu Zelea Codreanu și apoi a dat ordin să fie suprimat. Se pare că totul a plecat de la o banală și nevinovată scrisoare trimisă de liderul Gărzii de Fier lui Iorga în care marelui savant i se aduceau reproșuri. De altfel, toți aceia care, într-un fel sau altul, au colaborat cu regele, în ultimii doi ani ai degradantei sale domnii, se fac vinovați, alături de stăpânul lor, de prăbușirea României în anul 1940.

Legionarii, pe lângă crimele regimului comunist pro-sovietic, în România, au fost mici copii. Comuniștii, printr-o cruzime fără seamăn, au exterminat sute de mii de români. Au detunat, compromițând pentru decenii, dacă nu secole, destinul neamului nostru. Despre ei, și regimul lor, primul președinte postdecembrist atâta a avut de spus: că a fost un regim impopular. După '89, cu ajutorul aceluiași personaj malefic, vechii cominterniști sau progeniturile lor ni s-au suit în cărcă mai ceva ca până atunci. Unul n-a fost acuzat, pedepsit, închis. Nici Nikolski, odiosul evreu basarabean, nu și-a primit pedeapsa, nici Drăghici, nici atâția alții, măcar simbolic. În România, la sfârșitul mileniului al II-lea, a fost instaurată o structură statală mafiotă în sensul cel mai adevărat al termenului. Legionarii au continuat să fie diabolizați ca sanguinari și criminali sadea. Nu se știe că tocmai în timpul scurtei lor guvernări (septembrie 1940 - ianuarie 1941), din România, a dispărut corupția.

Pentru prima dată în istoria sa, în timpul lor, ca și în vremea guvernării lui Ion Antonescu, România a fost condusă de politicieni care nu și-au furat propriul popor. Despre adevărații vinovați de dezastrul națiunii noastre în secolul XX-XXI se minte, nu se spune adevărul; se folosesc sofisme, cuvinte blânde, nevinovate. Tom Gallagher are dreptate: românii sunt o națiune furată. Autorul englez, în cartea sa „Furtul unei națiuni. România de la comunism încoace”, Editura Humanitas, 2004), nu poate fi contrazis. Dacă extindem o asemenea aserțiune asupra secolului XX, îndeosebi după ce Carol al II-lea se urcă pe tronul României, abuzurile, hoțiile, trădările față de interesul național ale regelui au fost indiscutabile. Cu o așa de mare putere în mâini el n-a făcut nimic în vederea pregătirii armatei. România, la acea vreme, era o țară pândită, dușmanii săi neascunzându-și intențiile agresive, revizioniste. Se observa ușor că o nouă confruntare continentală era aproape. Și totuși, deși avea toate mijloacele necesare la dispoziție, el a realizat în această direcție mai mult decât nimic. Linia „Carol” de pe Nistru, pe care o invoca ca pe o linie „Maginot” românească, nu era decât o minciună ordinară. Fusese zgâriat pământul, pe ici-acolo, vreo jumătate de metru, și gata, rușii nu vor îndrăzni să ne atace! Fătărnicia lui Carol al II-lea a fost una murdară. Nici nu se obosea să și-o ascundă. Astfel, în ianuarie 1940, individul s-a gândit să petreacă Boboteaza la Chișinău, dând semnal rușilor că nu ne e frică de ei. Gestul în sine a fost unul mai mult decât necesar. S-a organizat o paradă militară, iar zeci de mii de basarabeni au defilă și l-au ovaționat. Cabotinel fusese extrem de încântat de dragostea și entuziasmul poporului. Doar că gestul lui Carol al II-lea, cu toată parada militară, a fost unul de fațadă. Stând ore întregi la tribuna oficială, picioarele i-au înghețat. Și, ca să și le dezmoștească și să-și facă poftă de mâncare la ospățul ce îl aștepta la prefectură, s-a gândit să parcurgă distanța dintre locul paradei militare și prefectură, pe jos. Oamenii au înțeles gestul său ca unul de apropiere de ei, de curaj. De aici entuziasm și mai mare. Regele nu s-a ferit să noteze în „Jurnalul” său

adevăratul motiv pentru care a mers, pe jos: frigul de la picioare, nevoia de mișcare, și nu altceva.

Despre Carol al II-lea se poate spune orice numai că el însuși a fost trădat nu se poate susține. L-a trădat, desigur, Dudaia, înșelându-l, cum am spus, cu aproape întreg anturajul său. Lilly Marcou a văzut altfel lucrurile. Susține, într-o carte de un subiectivism grosolan, „Carol al II-lea, regele trădat”, exact contrariul stării reale de lucruri, plângându-i de milă. Îi înțeleg, dar nu-i aprob minciunile, judecățile strâmbe. Nu poți scrie decât de bine despre un individ care, deși rege, s-a pus de bună voie sub papucul unei femei. Iar femeia cu pricina era din neamul „ales”, singurul neam ales de Dumnezeu pe pământ să ne conducă pe noi, toți. Ei bine, pe acest rege „trădat” nici un șef de stat, după alungarea sa din țară, nu mai dădea doi bani. Harry Truman notează cum, după al doilea război mondial, fostul rege i-a stricat o seară, la Rio de Janeiro, „fostul rege al României, Carol al II-lea”, și cum l-a ignorat, întorcându-i spatele, secăturii (așa se exprimase Truman). Noi, însă, nu suntem atenți la trecut, la adevărurile lui ascunse și mai puțin ascunse. Uităm, și iertăm, repede, repede, tot și toate. Nu înțelegem că dacă tolerăm la infinit celor ce ne „conduc” excese, trădări, minciuni, hoții, ne sechestrăm propriul viitor. Și că dacă tot continuăm așa, dacă ne castrăm memoria, vom avea un viitor de slugi. Un grec, fratele celei de-a doua soții a lui Carol al II-lea, Elena, observând excesele unor membri ai Casei Regale din România, se tot minuna de toleranța noastră, declarând: „Dacă la noi, în Grecia, am fi comis măcar 10% abuzuri câte comit membrii Casei regale din România, am fi fost, cu toții, puși la zid și împușcați!”. Ei bine, acestui om fără nici o conștiință, acestui rege „trădat”, autoritățile române, acum, când un nou secol și mileniu a început, i-au repatriat rămășițele pământești. I le-au adus în țara lui „dragă”, „slujită” de el cu atâta demnitate și onoare! Și pentru ca să fim și mai bine reconciliați cu trecutul recent, (tot ne-au reconciliat guvernării cu toți și toate), celui care n-a fost decât un laș și un dezertor, la revenirea în patrie, i s-au dat onoruri militare! Armata română, în numele națiunii, a dat onorul unui dezertor, iar „cinstitu-i” trup, vorba cronicarului, era cât pe ce ca să fie așezat în marea catedrală de la Curtea de Argeș. Numai că Dumnezeu n-a fost de acord cu atâta blasfemie. Individului i s-a găsit un loc de veci nu departe de cel al părinților săi, într-o capelă. Iar jumătatea sa ideală, moartă în 1977, a fost repatriată și ea. Nu știu dacă și ei, pentru „serviciile” aduse țării, i s-au dat onoruri militare. Știu că nu a fost primită în capelă, fiind „despărțiți” după moarte, de câteva sute de metri distanță. Așa-i bine să fim: toleranți și amnezici, iertători față de toți.

ART-EMIS

Evaluare: ★★★★★